

ואמר רבינו ז"ל בפירושו שבכל שיחה ושיחה שהיה משיח ומד בר עמנו יכולים להיות על ידה איש כישד ואפיו צדיק גמור
בעזרת
השם יתברך

טוֹעֵמִיָּה

חיים זכו

פנינים יקרים
מלוקטים ככתבם וכלשונם
מספרי רבינו הק' ותלמידו זיע"א ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם
להשקות ולהחיות נפש כל חי במי הנחל גובע מקור חכמה

במדבר
חג השבועות

תשב"א גליון רנ"ב

טעמו ודאו כי טוב ה'
ואורך זיל גמוד בספריו הק' המלאים כל טוב

כי כל שיחה שזל היא התעוררות נפלא ונדא קאר ודרך ישרה ונכונה מאד לעבודת השם יתברך לכל אהר לפי מדרגתו יקרה
השם יתברך (השם יתברך) מדרגה מלאה מלאה ונפלאה

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

דגל מחנה יהודה

עֵקֶר הַתְּגִלוֹת הָאֲמוֹנָה

זמן קריאת שמע של שחרית עד רביע היום, שהוא שלש שעות, כי שתיים עשרה תבות של קריאת שמע הם כנגד שנים עשר חדשים, שהם בחינת שתיים עשרה שעות היום, שהם כנגד שנים עשר צרופי הוי"ה כמובא. והם בחינת שנים עשר שבטי י"ה. ושנים עשר שבטים הם בחינת ארבעה דגלים וכנגדם הם ארבע תקופות השנה. וכל זה כנגד שנים עשר צרופי הוי"ה הנ"ל שהם כלולים בארבע אותיות השם. ועל כן נחלק היום לארבעה חלקים. ועקר קריאת שמע עד רביע היום שהוא שלשה שעות, כנגד דגל מחנה יהודה שכלול משלשה שבטים שהיה חונה סמוך למשכן ששם עקר התגלות אלקותו. ועל כן היה חונה קדמה מזרחה, כי הוא נגד שלש שעות הראשונות שאז מתחיל זריחת השמש ממזרח.

ועל כן כל ישראל נקראים יהודים על שם יהודה, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שעקר אמונתנו נקרא על שם יהודה, כמו שאמרו על פסוק "איש יהודי" כל הכופר בעבודה זרה נקרא יהודי, כי עקר התגלות האמונה הוא במשכן ששם היה חונה בסמוך לו דגל מחנה יהודה.

וזהו גם כן בחינת תקופה הראשונה שהוא תקופת ניסן שכלול משלשה חדשים, שהם, ניסן, אייר, סיון, שבהם עקר זריחת והתגלות האמונה שהתחיל השם יתברך לגלות ולהאיר בנו בהארה גדולה בניסן על ידי האותות והמופתים וההתגלות נפלא בפסח ביציאת מצרים, ואחר כך סופרים מ"ט ימי הספירה שהם הכנה לקבלת התורה, שהם כנגד מ"ט אותיות שבקריאת שמע, שהם כנגד מ"ט אותיות השבטים. ואחר כך זוכין בסיון, בחדש השלישי, לקבל התורה בשבועות שהיא עקר התגלות האמונה, כמו שכתוב "אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכו'". נמצא, שעקר התגלות האמונה הוא בבחינת דגל מחנה יהודה ובשלשה חדשים הראשונים, שבהם יציאת מצרים וקבלת התורה, ומשם מאיר האמונה לכל ישראל ולכל השנה כלה וכנגד זה עקר המשכת האמונה בכל יום בקריאת שמע הוא ברביע יום הראשון דיקא שהוא שלש שעות הראשונות, שהם כנגד דגל מחנה יהודה:

לקוטי הלכות קריאת שמע ה'ו

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

מספר בני ישראל

מִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִסְפַּר הָעֵמֹר הֵם בְּחִינַת אַחַת

זוהי בחינת מספר בני ישראל כשיצאו מגלות מצרים. וכן כשנפלו בעגל וכו', כמו שפרש רש"י בפרשת במדבר, מתוך חבתן לפניו מונה אותן כל שעה, כשיצאו ממצרים מנאן, וכשנפלו בעגל מנאן לידע הנותרים, כשבא להשרות שכנתו עליהם מנאן. באחד בניסן הוקם המשכן ובאחד באיר מנאן.

ועל בן קורין פרשה זאת קדם שבועות, כמובא בשלחן ערוך, הסימן, מנו ועצרו, כי מספר בני ישראל ומספר הימים שסופרין לעמור הם בחינה אחת, בחינת גלמי ראו עיניך ועל ספרך כלם יכתבו ימים יצרו ולא אחד בהם, כי כל אחד מישראל כלול מכל המדות שהם בחינת ימים, בחינת ומדת ימי, כי כשיצא הטוב מהגלות צוה ה' יתברך למנותו בדרך החביב שמונין וסופרין אותו כדי שיהיה מעתה שמור וקיים במספר ובמנין ולא יחסר ניצוץ אחד מהם ולא ישלמו עוד בהם זרים, כי כבר נכנס הכל בחשבון הקדשה שזוהו בחינת מספר בני ישראל בכל פעם שיצאו מרע לטוב. כמו שיצאו מגלות מצרים וכן אחר הטא העגל שחזרה הזהמא פידוע, והצרכו לטהר עצמן מחדש פידוע, לחזור ולהוציא הטוב הכבוש מהרע. על בן צריכין מנין מחדש וכנ"ל:

ליקומי הלכות סימני בהמה וחיה מהורה ד' יד

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

פרשת הדגלים

בְּחֻמַּתָּא מְתִיבְתָּא לְהוֹן

כְּשֶׁהַעֹבְדֵי כּוֹכָבִים וְהַסֹּטְרִין אַחֲרָנִין אוֹמְרִים לְיִשְׂרָאֵל שׁוּבֵי שׁוּבֵי הַשּׁוּלְמִית וְכוּ'. שְׁמִסִּיתִים אוֹתָם שְׁיִשׁוּבוּ ח"ו אֲלֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֶׁם מְשִׁיבֵין יִשְׂרָאֵל, מֵהַ תְּחִזּוּ בַשּׁוּלְמִית כְּמַחֲלַת הַמַּחֲנֵנִים שֶׁנֶּאֱמַר עַל מַחֲנֵה הַדְּגָלִים, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֶׁם, הֵינּוּ כַּנ"ל, כִּי יִשְׂרָאֵל מְשִׁיבֵין לָהֶם, אֵיךְ אַתֶּם יְכוּלִים לְפַתּוֹת אוֹתָנוּ לְהִתְרַחֵק מֵה' יִתְבָּרֵךְ ח"ו מִחֻמַּת מְרִירַת עֵמֶק הַגְּלוּת הַלֵּא כְּבָר יֵשׁ לָנוּ קִדְשָׁת מַחֲלַת הַמַּחֲנֵנִים שֶׁהֵם קִדְשַׁת הַדְּגָלִים שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ הַקִּדְשָׁה מֵהַ שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד מְדַבֵּר עִם חֵבְרוֹ בִּירְאֵת שָׁמַיִם וּמְאִירִין זֶה לְזֶה וְזֶה לְזֶה וְכוּ' כַּנ"ל. וְעַל כֵּן שׁוּב אֵינן אַתֶּם יְכוּלִין לְהִסִּית וּלְהַדִּיחַ אוֹתָנוּ ח"ו, מֵאֲמַתַּת הָאֲמַת, כִּי כְּבָר הָאִיר בָּנוּ דַעַת נִפְלְאָ כָּל כָּךְ וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מְאִיר בְּחֵבְרוֹ שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת קִדְשַׁת הַדְּגָלִים שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִשְׁאָרִים קַיָּמִים בְּאֲמַתַּת קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל:

כִּי גַם עֲתָה שְׁאִין לָנוּ לֹא מִשְׁכָּן וְלֹא דְגָלִים וְלֹא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְכוּ', אֶף עַל פִּי כֵּן זֶה יְדוּעַ שֶׁהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּשְׁאָרָה לָנוּ הִיא כְּלוּלָה מְהֻלָּל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל. וְעַל כֵּן עַל יְדֵי שֶׁאֲנוּ קוֹרִין בַּתּוֹרָה סְמוּךְ לְשָׁבוּעוֹת פְּרַשַׁת הַדְּגָלִים, עַל יְדֵי זֶה אָנוּ מְשִׁיבֵין עָלֵינוּ נִפְלְאוֹת נוֹרְאוֹת קִדְשַׁת הַדְּגָלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנֵינִין וְכוּ' כַּנ"ל. וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְכוּן לְזֶה שְׁיִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ קִדְשַׁת הַדְּגָלִים כְּדֵי שְׁיִזְכֶּה לְהִתְגַּבֵּר לְדַבֵּר עִם חֵבְרוֹ בִּירְאֵת שָׁמַיִם בְּכָל יוֹם כְּדֵי לְהָאִיר הַדַּעַת הַקְּדוּשׁ בְּעוֹלָם עַל יְדֵי שְׁיִאִירוֹ זֶה בְּזֶה וַיִּקְבְּלוּ דִין מִן דִּין וְכוּ'. שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת קִדְשַׁת הַדְּגָלִים כַּנ"ל.

ליקוטי הלכות נט"ו ר' מט

עמוד זה נתרם

לזכות נתנאל בן מרים גאלדא רויזא שיחי'

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

חג השבועות

הַכְּלִי לְקַבֵּל תְּתוּרָה

וְהִנֵּה יְמֵי הַשְּׁבֻעוֹת הַקְּדוּשִׁים מִמְשֻׁמְשִׁין וּבָאִין, בְּעַל הַרְחָמִים יְחוּס עָלֵינוּ שְׁנֵזֻכָּה לְגַמּוֹר יְמֵי הַסְּפִירָה בְּקִדְשָׁה וּבְטַהָרָה שְׁנֵזֻכָּה עַל כָּל פָּנִים מִעֲתָהּ לְהַכִּין עֵצְמֵנוּ כְּרֵאוּי לְקַבֵּל תְּתוּרָה הַקְּדוּשָׁה בְּחַג הַקְּדוּשׁ הַזֶּה הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה, וְאִם אֲמַנָּם עֲדִין עֲרִיכִין לְשִׁבֵר הַלֵּב עַל זֶה הַרְבֵּה וּלְבַקֵּשׁ וּלְהַתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְפַּרֵּךְ עַל זֶה הַרְבֵּה, וּלְבַכּוֹת לְפָנָיו בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ כְּבוֹן הַבוּכָה לְפָנָי אָבִיו שִׁיקְרָבְנוּ גַם כֵּן בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַכְּשֵׁרִים הַזּוֹכִים לְקַבֵּל תְּתוּרָה בְּשֻׁבֵעוֹת, אַף עַל פִּי כֵן בְּיוֹתֵר עֲרִיכִין לְחִזֵּק אֶת עֵצְמֵנוּ בְּשִׁמְחָה בְּכָל יוֹם, כִּי עֵקֶר הַכְּלִי לְקַבֵּל תְּתוּרָה הוּא שִׁמְחָה כְּמוֹ שֶׁמְבָאֵר בְּהַתְּוֹרָה וַיֹּאמֶר בְּעֵז אֵל רוּת וְכוּ' עַל מֵאֲמַר רַז"ל עֲתִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת מְחֹל לְצַדִּיקִים לְעֲתִיד לְבוֹא וְכוּ'.

בְּתוֹךְ כּוֹתְבֵי זֹאת נִזְכַּרְתִּי נְעִימוֹת הַתְּנוּצָצוֹת שֶׁבְּלִבִּי מִזֹּאת הַתְּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְאִינִי יוֹדֵעַ עוֹד מַה לְכַתּוֹב לָךְ מִרַב הַתְּשׁוּקָה שֶׁבְּלִבִּי כָּלָה שִׁאֲרֵי וּלְבָבִי וְכוּ'. כִּי שָׁם מְדַבֵּר מִהַתְּנוּצָצוֹת אֵלֶקוֹת וּבִטּוֹל אֵל הָאִין סוּף עַד שֶׁהִרְשִׁימוּ מֵאִיר לְהִדְעַת וּלְהַמְשִׁיךְ מִשָּׁם הַתְּוֹרָה עַל יְדֵי גִדּוֹל הַשְּׁמִיחָה שְׁנַעֲשִׂית כְּלִי לְקַבֵּל תְּתוּרָה, שֶׁכָּל זֶה הוּא סוּד שְׁבֻעוֹת זְמַן מוֹתֵן תְּוֹרָתֵנוּ, מַה נֹּאמֵר וּמַה נְדַבֵּר אֲלֵמָלָא לָא אֲתִינָן לְעֵלְמָא אֲלָא לְמִשְׁמַע דָּא דֵי וְדֵי וְהוֹתֵר, וְכֵן בְּכָל תְּוֹרָה וְתוּרָה, בְּרוּךְ בְּעַל הַרְחָמִים הָעוֹשֶׂה חֲסָדִים נְפִלְאִים בְּכָל יוֹר וְדוֹר:

עלים לתרופה א' נשא תקצ"ד

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

חג השבועות

תּוֹרָה קְדוֹשָׁה וּמְתוּקָה

זה ידוע וכבר מבאר שעקר קבלת התורה בשבועות בכל שנה ושנה, אף על פי שכבר נתנה בסניני העקר לקבל התגלות פנימיות התורה, והעקר שנוכח עתה שימשך עלינו הארת פני התורה הקדושה באפן שנוכח לקימה, שיוכח כל אחד להתעורר ולקום משנתו לפקח על עסקיו לחשב על תכליתו באפן שיוכח לצאת מרע לטוב ומדרגא לדרגא וכו'. ולזה צריכין לשפר מניעות רבות, ועקר הוא הרצון כנ"ל, אבל לא תיה כח להתגבר ברצון ותוחלת ותקנה אל הטוב האמתי, מאחר שכל אחד רואה עצם רחוקו מהטוב וזה כמה שהוא נכסף אל הטוב ועדין לא עלתה בידו ומחמת זה רבים מתרשלים אפילו מהרצון והחשק הטוב.

אבל כשיזכר האדם את עצמו את כל החסד והטוב שכבר זכינו בזה העולם, פי כבר זכינו לקבל את התורה מבראשית עד לעיני כל ישראל, ואחר כך ששה סדרי משנה הקדושים וכל הספרים הקדושים מהצדיקים שאחריהם, עד שגם בדורותינו זכינו להתגלות חדושי תורה נפלאים כאלה מהצדיקי אמת שהיה לפנינו ובקימנו, על ידי זה יש לנו כח ליחל ולקוות ולצפות לישועה ברצון חזק, שגם עד זקנה ושיבה אל יטשנו עד שנוכח על ידי הרצון החזק לשפר כל המניעות ולבוא לתכלית אמתית למה שצריך האיש הישראלי לבוא וכו'.

ועל כן אומרים בליל שבועות ההתחלה והסוף מכל ספר מעקרי התורה שהם תנ"ך וששה סדרי משניות שבהם כליל כל התורה בלה בידוע, כדי להזכיר לפני ה' יתברך את כל החסד והטובה שכבר עשה עמנו, שכבר זכינו שיצא מבח אל הפעל תורה קדושה ומתוקה כזאת, ועל ידי זה אנו מקוים ומצפים גם עתה ברצון חזק וכסופים עצומים שנוכח ביום המחרת, ביום השבועות הקדוש זמן מתן תורתנו, לקבל מחדש את כל התורה הקדושה באפן שנוכח לקימה מעתה ולעלות מדרגא לדרגא וכנ"ל:

ליקוטי הלכות הכשר כלים ד' כו

חג השבועות

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

קַדְשָׁתוֹ חוֹפֵף עָלֵינוּ

וְהִנֵּה עֵצִים תְּשׁוּקָתְךָ לְקַדְשֵׁת שְׁבוּעוֹת שֶׁל אֲדוֹנֵנוּ
 מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ הַנּוֹרָא וְהַנְּשָׁנָב זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה,
 אֲשֶׁר אֲמַתָּתוֹ וְקַדְשָׁתוֹ חוֹפֵף עָלֵינוּ כָּל הַיּוֹם,
 בְּפֶרֶט בְּעֵת קְבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁלָּנוּ, תְּשׁוּקָתְךָ
 וְצַעֲקָתְךָ עוֹשֶׂה רֵשֶׁם בְּעֵזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְאִם נִזְכָּה
 אֲסַפֵּר לָךְ אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם פָּנִים אֶל פָּנִים בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת
 הַקְּדוֹשׁ הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה.

אֵךְ עֵדִין אַתָּה וְכַלְכֶם צְרִיכִין לְהַשְׁתַּוְּקֵק וְלְכַסֵּף
 הַרְבֵּה לְקַדְשֵׁת שְׁבוּעוֹת הָאֲמֵת, שְׁנִזְכָּה
 לְהַתְּוַעֵד בְּלָנוּ, וְלְהַתְּפַלֵּל הַרְבֵּה לַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שִׁיְהִיָּה
 בְּשָׁלוֹם וְשִׁלּוֹה, וּמִפֶּחַד אוֹיֵב תִּצַּר חַיֵּי וְחַיֵּי בְּלָנוּ, וְנִזְכָּה
 לְדַבֵּר בְּשִׂמְחָה דְבָרֵי אֲמֵת הַמְּחַיִּין אֶת הַנֶּפֶשׁ לְנִצְחָה,
 הַנּוֹבְעִים מֵהַנְּחַל נוֹבֵעַ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, וְשׁוֹמַעַ תְּפִלָּת
 כָּל פֶּה יִשְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ וְיִוָּשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמוֹ:

עלים לתרופה א' בהר תקצ"ה

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

הג השבועות

קבלת התורה מחדש

השכל הקדוש הנמשך משער החמשים הוא בחינת שבועות, בחינת המקוה של שבועות, שהוא מקוה של שער החמשים שמטהר מכל הטמאות והגלוּלים שבעולם ומושיע מכל הצרות. שאז ממשיכין על עצמו קדשה זאת לזכות לילה בזה באמת ולא יטעה את עצמו ולא יאבד את עולמו לנצח בחנם חס ושלום, כי עכשו כל תקותנו הוא רק על ידי אמתיות העצות הקדושות התמימות הנמשכין מההתנוצצות משיח שהתחיל להתנוצץ מימי האריז"ל. וכל מה שמתקרבין יותר לביאת משיח, אף על פי שהצרות הנפש מתגברין יותר, אבל ברחמיו גם התנוצצות משיח מתנוצץ בכל פעם יותר. וכמו שמספרים ענין זה בשם הרב הקדוש מברדיטשוב זצוק"ל. ועקר אלו העצות האמתיות נמשכין מבחינת שער החמשים שיגלה משיח צדקנו. וכלל העצות כלולים בספר תהלים שהם חסדי דוד הנאמנים, שהם בחינת נצח והוד, בחינת עצות קדושות ונפלאות מאד, הינו לצעק תמיד להשם יתברך יהיה אידך שיהיה וכנ"ל. כי הגלות של עכשו נמשך מבחינת שער החמשים של הטמאה, רחמנא לצלן, שמשם אי אפשר לצאת כי אם בישועת ה' וחסדו הנפלא. ועל כן זה הגלות האחרון הכביד מאד ומתארך מאד בעוונינו הרבים ועליו נאמר ותדבר פלאים אין מנחם לה. וכתוב עד מתי קץ הפלאות. ועקר הוא גלות הנפש מה שאנו רחוקים כל כך כל כך מאבינו שבשמים ואין לנו שום עצה ותקוה כי אם על ידי הדבור לדבר ולצעק הרבה להשם יתברך ולומר תחנונות ובקשות וכו' הרבה להשם יתברך בכל יום ויום וללמד תורה הרבה וכו'.

וזה שאומרים רות בשבועות, פי עקר קדשת שבועות, שהוא יום החמשים, זוכין על ידי מ"ט ימי הספירה וכו'. שכל זה כולל ספר תהלים, כמבאר בהתורה הנ"ל בסימן ע"ג וכנ"ל. ועל כן אומרים רות שמדבר משלשלת היוחסין מתחלת הולדת דוד המלך, שהוא משיח, שחבר ספר תהלים שכולל כל הנון שערים, שהוא בחינת קדשת שבועות כנ"ל. אשר על שם זה נקראת בשם רות, על שם שיצא ממנה דוד שחבר ספר תהלים שרוה להקדוש ברוך הוא בשירות ותשבחות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, פי עקר קדשת שבועות, שהוא יום החמשים, שהוא בחינת קבלת התורה מחדש בכל שנה ושנה, הוא על ידי בחינת דוד, שהוא בחינת משיח, שהוא בחינת ספר תהלים, שעל ידי זה נזכה לשוב לה' יתברך ולקיים את כל דברי התורה, שזהו עקר קבלת התורה בכל שנה, פי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, שהוא קיום התורה שזוכין על ידי אמירת תהלים וכנ"ל:

ליקוטי הלכות ק"ש ה' יד

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר יעקב מאיר קלפהולץ הי"ו
בשבת והודאה להשי"ת על כל הטוב והחסד

חג השבועות

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

אֵל נִייעַ תּוֹרָה

ומסתמא ידוע לכבוד תורתו, כמדמה שספרתי לכבוד תורתו, פעם אחת מכבר, שהיה שבועות האחרון מזקני אדוני אבי אדונינו מוהרנ"ת זצ"ל"ה מימי חייו, שתמיד היו נוסעים לאחר הסתלקות אדמו"ר נמ"ח על חג השבועות לברסלב לזקני זלה"ה, אך בשבועות האחרון שלו, מוהרנ"ת זלה"ה חגג באומין, וכתב מקדם לאנ"ש שהיו על שבועות באומין ונקבצו מכל הסביבות אנ"ש לאומין, וזהו היה אצלו פונת גדולה כמו שאדמו"ר נמ"ח בשבועות שלו האחרון היה באומין ושיבתו ונקבצו אליו, כן גם הוא עשה כן וד"ל.

הכלל התפללו מסתמא אז תפלה כהגון, ובעת פתיחת הארון כבדו למוהרנ"ת ז"ל בפתיחת הארון ונפל עם ראשו לארון הקדש וחתף את הספר תורה, וצעק בזשערגאן "ישראל עם קדוש מיר האבין זיך אצינד אנייע תורה ממש ניא" ישראל עם קדוש תרי יש לנו עכשו תורה חדשה - ממש חדשה, ורקד בעצמו עם הספר תורה קודם שעלה על הבימה עם הספר תורה. וגם העולם כלם רקדו, ואמר מוהרנ"ת ז"ל שמחת עולם על ראשם, תינו הראש בית - בראשית, חדות ה' וכו'.

נעימות נצח

עניינא דיומא

טועמיה

הג השבועות

קרא ספריו בשם לקוטים

העקר הוא להתחזקת בכתב הצדיק שצריכין לידע שצדיק הוא גבור כח כזה שכל נקדה ונקדה טובה שמתגבר כל אחד באיזה רגע, הוא חוטף אותה מיד ומכניסה לתוך בית הקדשה שהוא בונה, שהוא בחינת משכן ובית המקדש שהוא בחינת ביתא תתאה וכו' ועל כן אפלו כשאחר כך יורד כמו שיורד זה שרצה להתקרב, אף על פי כן אינו נאכד להתעוררות המעט שלו, כי כבר נכנס לתוך בנין בית הקדשה שצדיק עוסק בבנינו, על כן צריך כל אחד לבלי להניח את מקומו בשום אופן, ובכל פעם שמתגבר על מחשבתו הרעה ומנשא עצמו לחשב מחשבות טובות ומתגעגע וכוסף להתקרב לה' יתברך לית רעותא טבא דאתאכד, מכל שכן מה שעושה בכל פעם איזה דבר שפקדשה וכו', עד שמתקבצים ומתלקטים כל הנקודות טובות של כל אחד ואחד, עד שיש לכל אחד ואחד חלק גדול בבנין הבית דקדשה, שעל ידי זה מתבררים הניצוצות ונעשים כלים לקבל האור אין סוף שמאיר בלב כל אחד בכל יום עד שסוף כל סוף ישובו הכל אל ה' וכו'.

ועל כן קורין אז רות שנתגירה בעת הזאת כמו שכתוב והמה באו בית לחם בימי קציר שעורים, ודרשו רז"ל בקצירת העמר הכתוב מדבר, כי מונח יצא משיח שהוא עוסק בזה ביותר שהוא עני ורוכב על תחמור, בחינת דוד שקרא עצמו בכל פעם עני ואביון וכו', וזהו בחינת ותלך ותלקט וכו' אלקט ואלקטה וכו' ותלקט מאז הבקר וכו'. כי כל התקון של הצדיקי אמת שהם בחינת משיח הוא על ידי הלקוטים הנ"ל וכו'. ועל ידי זה הצדיק מקבץ ומלקט כל אלו הנקודות טובות של כל אחד ואחד ובונה מהם בנינים הנ"ל. ועל ידי אלו הלקוטים ממשיך תורה שהיא בחינת שבועות הנ"ל.

וזה בחינת הספרים הקדושים שנקראים בשם לקוטים. וכן קרא אדוננו מורנו ורבינו ז"ל כל ספריו בשם לקוטים. כי כל התורה הקדושה שמוגלים הצדיקי אמת, הם על ידי בחינת לקוטים הנ"ל.

ליקוטי הלכות תפילת המנחה ז' סג

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

הג השבועות

גִּדְלַת הַשְּׂמֵחָה שֶׁל שְׁבֻעוֹת

עקר קבלת התורה היה לזכות לזה השלמות לעשות המצוות בשמחה גדולה כל כך עד שלא ירצה בשום שכר עולם הבא, רק שיִרצה זכות למצוה אחרת בשכר מצוה זאת, כי העולם הבא שלו הוא מהמצוה בעצמה, שזהו בחינת אספקלריא המאירה. וישראל במעמד הר סיני שזכו לקבל התורה על ידי משה, זכו לזה השלמות, כמו שכתוב פנים בפנים דבר ה' עמכם.

וזהו בחינת השמחה של שבועות, פמובא בדברי רז"ל גדל השמחה של שבועות, פמובא ברב יוסף וכיוצא, כי אז זוכין לשמחה אמיתית, שמחה של הקדוש ברוך הוא פביכול, הינו השמחה מהמצוה בעצמה פנ"ל.

וזה בחינת מה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע, שזהו בחינת שמחה, כמו שאמרו רז"ל על פסוק ושמחת עולם על ראשם, כי לכאורה תמוה, איך אפשר להקדים עשייה לשמיעה, ובפרט שמוקרא מלא דבר הכתוב כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע. נמצא, שמובאר בפסוק שהעשייה הוא אחר שיִדבר ה' ואם כן איך הקדימו עשייה לשמיעה?! אף אפשר לפרש על פי הנ"ל שזכו אז לשמחה הנ"ל עד שלא רצו בשום שכר עולם הבא בשכר המצוה רק שיזמין להם השם יתברך מצוה אחרת בשכר מצוה זאת. וזהו נעשה ונשמע, הינו שיעשו כל אשר יִדבר ה' ועקר מגמתם וקבול שכרם הוא 'ונשמע' שזכו לשמע מצוה אחרת בשכר עשיית מצוה זאת.

ליקוטי הלכות ספירת העומר ב' א

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר נחמן קעניג הי"ו
לרגל שמחת אירוסית בתו תחי' למזל טוב

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

חג השבועות

להיות מהעולי רגלים

בני חביבים, חזקו ואמצו לבבכם. ובטחו בה' כי לא יעזבכם, וממני תוכלו לדעת גדל חסדי ה' ונפלאותיו הנוראים, אשר זכה אותי מתוך שטף מים רבים כזה, לבוא הלאה לדרך על אדמת הקדש הזה, מה אמר מה אדבר, אלו כל הימים דיו וכו' אין לשער גדל יקרת הארץ הקדושה הזאת, ובעזרתו יתברך בכל עת נתוסף אלי חביבת הארץ, מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי. מי פעל ועשה זאת קורא הדורות מראש, אשר אנו חוסים בצלו הקדוש. כי לא בכחי ומעשי זכיתי לזה, רק בכח וזכות אשל הגדול צדיקי יסוד עולם הנחל נובע מקור חכמה זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו ותלמידו הקדוש כבוד אדוני אבי ומורי ורבי זללה"ה זכותו יגן עלינו אשר הוא הכניס בלבי לנטות לדרכים הקדושים שלו ולילך עם כל העצות הקדושות הנובעים ממנו זכרונו לברכה זאת היה בעזרי להתחזק בהרצון כל כף שנים עד אשר בכחם הגדול רחם עלי השם יתברך אשר זכיתי להוציא מכח אל הפעל. ושמתי נפשי בכפי ובאתי בעזרתו יתברך לארץ הקדושה הזאת.

כן יעמד לי זכותם הגדול, שירחם ה' עלי אשר אזכה בשנה הזאת לעלות עם אשתי תחיה לעיר הקדש ירושלים תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן סלה, להיות שם מהעולי רגלים על חג השבועות הקדוש הבא עלינו לטובה, לעת עתה כל רעיוני רק באלו המחשבות הגם שעדין נעלם ממני איך ובאיזה אופן, לאשר לעת עתה יש לי דחק גדול בפרנסתי, עם כל זה בטחוני בחסד ה' אשר גמר ויגמר עמי גם החסד הזה. ועתה אין לי שום עצה לזה רק תפלה ותחנונים, והעקר להיות חזק בהרצון, איך וויל זעהר, יחנני ויגמלני ה' החסד הזה במועדו ובזמנו, כאשר עד כה הטוב גמלני, ואזכה מהרה לבשרם הטוב מזה אמן כן יהי רצון:

מכתב ר"י בן מוהרנ"ת בסוף על"ת

חג השבועות

טוֹעַמִיָּה

ענינא דיומא

'אֶקְדָּמוֹת מִיָּיִן' 'וְיָצִיב פְּתָגָם'

וְעַל כֵּן קוֹרִין אֶקְדָּמוֹת שְׁנַתְקֵן בְּלִשׁוֹן תְּרַגּוּם קִדְּם
שְׁמַתְחִילִין לְקָרוֹת מִתֵּן תּוֹרָה כְּדִי לְהַעֲלוֹת הַטּוֹב
שֶׁבַתְרַגּוּם לְהַשְׁלִים אֶת לִשׁוֹן הַקִּדְּשׁ, כִּי אֶקְדָּמוֹת הִיא
שִׁיר וְשִׁבְחַ נְעֻלָּה וְנִפְלָא מְאֹד, וְנִתְקַן בְּלִשׁוֹן תְּרַגּוּם
כְּדִי לְהַעֲלוֹתוֹ לְלִשׁוֹן הַקִּדְּשׁ עַל יְדֵי זֶה כַּנִּל.

וְכֵן בְּיוֹם טוֹב שְׁנֵי שְׁתַּקְנּוּ הַפְּטָרָה מֵעֵין מִתֵּן תּוֹרָה, דְּהֵינּוּ
תְּפִלָּה לְחַבְּקוּק, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב שָׁם, אֱלֹהֵי מִתִּימָן יָבוֹא
וְקֹדֶשׁ מֵהַר פָּאָרָן וְכוּ', וְכֵן תְּחִלַּת הַהַפְּטָרָה תְּפִלָּה
לְחַבְּקוּק הַנְּבִיא עַל שְׁגִיוֹנוֹת וְכוּ', שְׁמַדְבֵּר גַּם כֵּן
מִנְשִׁלְמוֹת לִשׁוֹן הַקִּדְּשׁ עַל יְדֵי תְּרַגּוּם, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב שָׁם
רַבְּנּוּ שְׁזָה בְּחִינַת קְבָלַת הַתּוֹרָה כַּנִּל, וְעַל כֵּן אוֹמְרִים
גַּם כֵּן מִקִּדְּם שְׁבַח לְה' יִתְבָּרַךְ בְּלִשׁוֹן תְּרַגּוּם, דְּהֵינּוּ
יָצִיב פְּתָגָם וְכוּ', כְּדִי לְהַשְׁלִים לִשׁוֹן הַקִּדְּשׁ כַּנִּל.

ליקוטי הלכות שבועות ב'

הג השבועות

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

זֶה עֵקֶר הַפְּתוּרָה

מימי המקנה מטהרין מכל הטמאות שהם בחינת טמאת מצרים, טמאת הדמים רעים שמשם כל הטמאות, דהינו בחינת כסופין רעים שמשם כל הטמאות על ידי שהאדם כוסף ומשתוקק ח"ו לתאוות רעות. וצריך להכניע את תאוות לבו, להרגיל עצמו לכסף ולהשתוקק תמיד כסופין דקדושה לה' יתברך ולעבודתו וזה עקר הפתורה, כי על ידי זה נתהפך מדם למים וזה בחינת טהרת המקנה שהוא בחינת מימי החסד שנעשה מכסופין דקדושה כנ"ל, שזה מטהר מכל הטמאות כנ"ל.

וזה בחינת המקנה של שבועות, כי שבועות הוא מתן תורה. ועקר קבלת התורה בשבועות זוכין על ידי כסופין דקדושה, שמשתוקקין וכוספין לה' יתברך כל ימי הספירה וכו', ועל כן המקנה של שבועות הוא קדושה גבה ויקרה מאד מאד, כמו שאמר רבנו ז"ל, כי אז נמשכין מימי החסד שהוא בחינת מקנה שזה בחינת התורה שנעשה על ידי כסופין דקדושה כנ"ל:

ליקומי הלכות דם א'

הג השבועות

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

שָׁבוּעוֹת בְּזֵאת סְלָאב

בְּלֵיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ, שֶׁהִיא שְׁנֵי דְשָׁבוּעוֹת, אָז לְבַשׁ ה"שְׁטְרִימְלִי", וְאִז הִתְחִיל לְהִרְאוֹת פְּנִים מְסֻבְּרוֹת קֶצֶת, וַיֵּשֶׁב עַל הַשְּׁלַחַן כְּדָרְכוֹ וְאַחַר גִּמַּר הַסְּעֵדָה, אַחַר בְּרַכַּת הַמְּזוֹן, הָיָה מְזַמֵּר בְּעֶצְמוֹ "אַתָּה נְגִילִית" ו"בְּרוּךְ שְׂמֹךְ" וְכו' בְּנִגּוֹן נִפְלָא וְנִעִים וַיֵּשֶׁב אַחַר כֵּךְ עִם קֶצֶת אֲנָשִׁים, שֶׁנִּשְׁאַרוּ עִמּוֹ אַחַר בְּרַכַּת הַמְּזוֹן, יָשָׁב עִמָּהֶם עַד אֹר הַיּוֹם, וְגַם אָנִי הֵייתִי בְּתוֹכָם וְכֵן בְּסֻעֵדַת שְׁחֵרִית יָשָׁב עִמָּנוּ בְּשִׂמְחָה, כְּדָרְכוֹ בְּכָל יוֹם טוֹב וְכָל בְּנֵי הָעִיר שָׁלְחוּ מִשְׂקָאוֹת, וְחָלַק לְהַעוֹלָם בְּשִׂמְחָה, בְּסֻעֵדָה שְׁלִישִׁית אָמַר תּוֹרָה וְהִתְחִיל וַיִּבֶן ה' אֱלֹקִים אֶת הַצֶּלַע, בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת יִשְׁבְּנוּ עִמּוֹ עַד אֹר הַיּוֹם.

בְּרוּךְ הַשֵּׁם, אֲשֶׁר עֲזָרְנוּ גַם בְּעַת צָרָה הַזֹּאת, שֶׁנִּפְטָרָה אִשְׁתּוֹ הָרֵאשׁוֹנָה בְּעָרֵב שָׁבוּעוֹת לַפְּנוֹת הַיּוֹם, אֲף עַל פִּי כֵן לֹא אֲבַדְנוּ הַתּוֹרָה, שֶׁהֵינּוּ צָרִיכִין לְקַבֵּל וְגַם בְּתוֹךְ טְרֻדָתוֹ הַגְּדוֹלָה, שֶׁעָבַר עָלָיו אִז מָה שֶׁעָבַר לְפִי גְדֹלַת קֹדֶשֶׁת נוֹרָאוֹת מִחוּ הַקְּדוּשָׁה, אֲף עַל פִּי כֵן יָשָׁב עִמָּנוּ שְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת רְצוּפִים, שֶׁהָיָה נִעוֹר בְּכֻלָּם עִמָּנוּ יַחַד, שֶׁהֵם לַיִל רֵאשׁוֹן דְּשָׁבוּעוֹת וְלַיִל שַׁבַּת קֹדֶשׁ וְלַיִל מוֹצָאֵי שַׁבַּת, כִּי דָרְכוֹ הָיָה נִפְלָא וְנִשְׁגָב, וּבְחֻכְמָתוֹ וּקְדוּשָׁתוֹ הַנִּפְלָאָה לֹא הָיָה יָכוֹל לְהִטְרִיד וּלְבַלְבֵּל אוֹתוֹ שׁוּם דְּבָר כִּי הִבְנוּ אִז, שֶׁצָּעְרוּ וְטְרֻדְתוֹ אִז הָיָה עָצוּם וְרַב מְאֹד, וְכֹאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כְּמָה דְּבוּרִים מְזֵה אִז מִפִּי הַקְּדוּשָׁה, וְאֲף עַל פִּי כֵן לֹא הִעֲבִירוּהוּ הַטְּרֻדָה וְהַצָּעַר מִלְּעַסְק לְתַקוֹן נַפְשׁוֹתֵינוּ גַם אִז, וְהַפְּלִיא חֲסִדוֹ עִמָּנוּ גַם בְּעַת הַהִיא, כְּדָרְכוֹ תָּמִיד.

ימי מוהרנ"ת ח"א כג

ענינא דיומא

טועמיה

חג השבועות

שִׁבַּח אֶת אַקְדָּמוֹת מְאֹד מְאֹד

וְאָמַר: שִׁישְׂרָאֵל מִחֲמַת שָׁהֶם מְשַׁקְעִים וּרְגִילִים כָּל כָּךְ בְּטוֹב עַל כֵּן אֵין מְרַגִּישִׁין כָּל כָּךְ אֶת שִׁבַּח מַעֲלַת גְּדֻלַּת הַשִּׁבַּח הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה שֶׁל אַקְדָּמוֹת שְׂאוּמָרִים בְּשָׁבוּעוֹת. וְאָמַר: מִי שִׁיּוֹדֵעַ מַעֲלַת הַשִּׁיר שֶׁל אַקְדָּמוֹת עִם הַנְּגוּן שֶׁלוֹ כְּמוֹ שְׂרַגִּילִין הָעוֹלָם לְזַמֵּר אוֹתוֹ בַּנְּגוּן הַיְדוּעַ הוּא דָּבָר נִפְלָא וְחֲדוּשׁ גְּדוֹל מְאֹד, וְהִתְחִיל לֹאמַר קֶצֶת אֵיזָה תְּבוּת מְאֻקְדָּמוֹת עִם הַנְּגוּן. וְאָמַר שְׂאֻקְדָּמוֹת הוּא שִׁיר שֶׁל חֲשֶׁק. (עֵינִן בְּהַמְעָשָׂה שֶׁל הַבְּעֶרְגִיר, שֵׁם מְדַבֵּר מִשִּׁיר שֶׁל חֲשֶׁק).

כָּל זֶה סִפֵּר בְּשָׁבוּעוֹת אַחַר תְּפִלַּת שַׁחֲרִית בְּבִקְרַת הַשָּׁכֶם כְּנִהוּג בְּשָׁבוּעוֹת וְהָיָה יוֹשֵׁב אֶצְלַת הַסַּעֲדָה שֶׁל מְאֻכְלֵי חֶלֶב וּכְבָר הַתְּפִלָּה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת פַּעַם שְׁנִי. וְזַמֵּר הַחֲזוֹן אַקְדָּמוֹת וְאָז דָּבָר עֲמָנוּ מִמַּעֲלַת הַשִּׁיר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְהִפְלִיג בְּמַעֲלָתוֹ מְאֹד:

שיחות הר"ן רנו

וימי שבועות ממשמשין ובאין. שבועות חדש שלא עבר עלי כזאת זה כמה שנים שאהיה מְכָרַח לְהִיּוֹת בְּנַעֲמָרוּב. וְיִהְיֶה פֶּחַד מְלֵהֲתִקְבֵץ יַחַד לֹאמַר יַחַד אַקְדָּמוֹת. וְאִם לֹא מִנְעוּ הַמוֹנְעִים כִּי אִם אֲמִירַת הָאֻקְדָּמוֹת שֶׁל הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁלָּנוּ גַם כֵּן רְאוּי שְׂיָבוֹא עֲלֵיהֶם מִה שְׂיָבוֹא. אֶךְ אֶף עַל פִּי כֵן קוִיִּיתִי לֵה' שְׂיִמְשֵׁךְ עֲלֵינוּ קִדְשַׁת שְׁבוּעוֹת זְמַן מִתֵּן תּוֹרָה בְּחִסְדוֹ הַגְּדוֹל. וְאַתָּה בְּנֵי חֲבִיבִי, כְּרָצוֹנָךְ תַּעֲשֶׂה, בְּעֵנִין בִּיאָתְךָ לְפָנַי, כִּי אֲנִי אֵינִי יָכוֹל לִיעֲצֹךְ עֲתָה בְּזֶה. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִשְׁמַחְנוּ בְּשִׂמְחַת מִתֵּן תּוֹרָה. וְנִזְכָּה עַל כָּל פְּנִים מַעֲתָה לְהַכִּין עֲצָמָנוּ כְּרְאוּי עַל חַג הַשְּׁבוּעוֹת. וּבְזִכְרוֹתוֹ הַגְּדוֹל נִזְכָּה שְׂיִמְשֵׁךְ עֲלֵינוּ קִדְשַׁת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה, נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בִּישׁוּעָתוֹ. דְּבָרֵי אֲבִיךָ הַמְּחִיָּה וּמְשַׁמַּח עֲצָמוֹ בְּכָל עֵת בְּמֵה שְׂזָכִיתִי לְהִתְקַרֵּב וְלִידַע מְאֻדוֹנְנוּ מוֹרְנוּ וּרְבָנוּ זְכָר צְדִיק לְבָרְכָה מְרַבֵּי קְדוֹשׁ וְנוֹרָא כְּזֶה מִתּוֹרָה כְּזֹאת וְכוּ' אֲשֶׁרִינוּ וְכוּ':

עלים לתרופה מוצאי שבת במדבר תקצ"ו

חג השבועות

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

קולות וברקים של קבלת התורה

ובליל שבועות אחר שהיה נעור פנהוג הלך למקוה עם איש אחד מאנשיו, וספר לי זה האיש שהלך עמו אז למקוה בשבועות שאמר לו רבנו זכרוננו לברכה בדרך הלוכו למקוה, ושאל אותו בכל פעם אם שומע קולות, והשיב שאינו שומע כלל. ונתפלא מאד על שאינו שומע, ואמר איך אפשר לבלי לשמע קולות בעת. אחר כך אמר אפשר הוא קול הקאפליע [מקהלה] שאני שומע. והשיב לו האיש הנ"ל שהוא אינו שומע שום קול קאפליע ולא שום קול כלל, ותמה מאד. והבין האיש הנ"ל שהוא שומע קולות וברקים של קבלת התורה:

אחר כך פשיצא מהמקוה אמר שנודע לי עכשו בעת קבלת התורה בענין הנאמר בזהר הקדוש אית יראה ואית יראה וכו', ועכשו נודע לי שיש עוד יראה שהיא גם כן עוד יותר ויותר אפלו מיראה עלאה הנזכר שם. כי נודע לי עכשו יראת אלקות שהיא יראה ופחד גבוה ועצום ומרומם ומנשא מאד מאד:

חיי מוהר"ן קלב

הַמִּתְקַת כָּל הַדֵּינִים

זֶה בְּחִינַת שְׁבוּעוֹת בְּיוֹם הַחֲמִשִּׁים שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁעַר הַחֲמִשִּׁים כִּידוּעַ, כִּי אַרְבָּעִים וְתֵשְׁעָה יְמֵי הַסְּפִירָה אִזְ אָנוּ מְטַהְרִין עֲצָמֵנוּ וְיוֹצְאִין מִמֵּט שְׁעָרֵי טְמֵאָה לְמֵט שְׁעָרֵי קִדְשָׁהּ. וּבְיוֹם הַחֲמִשִּׁים הוּא יוֹם טוֹב קִדְשׁ, חַג הַשְּׁבוּעוֹת הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא זְמַן מִתְּן תּוֹרַתְנוּ, שְׂאֵז מְקַבְּלִין קִדְשָׁהּ וְטַהְרָה מִשְׁעַר הַחֲמִשִּׁים, שְׂזֵהוּ בְּחִינַת הַמְּקוֹה שֶׁל שְׁבוּעוֹת שְׁטוּבְלִין וּמְטַהְרִין עֲצָמֵנוּ בְּשְׁעַר הַחֲמִשִּׁים, כְּמוֹ שְׂמוּבָא בְּכּוֹנוֹת וּמוּבָא בְּדַבְרֵי רַבּוֹנוֹ ז"ל כִּי עֵקֶר אַחִיזַת כָּל הַמְּסָפָר הוּא בְּבְחִינַת שְׁבַעַת יְמֵי הַבְּנִיָן, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁבַעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית שְׁבַשְׁבִּיל זֶה עָשָׂה ה' יִתְבָּרַךְ מְסָפָר וּמְנִיָן בְּכָל שְׁשַׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר וַיְהִי עָרֵב וְכוּ' יוֹם אֶחָד יוֹם שְׁנֵי וְכוּ' וְעַל כֵּן סוֹפְרִין שְׁבַעַת שְׁבוּעוֹת, שְׁבַע כָּלוּל מִשְׁבַּע, שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הַמְּסָפָר הַכָּלוּל בְּשְׁבַעַת יְמֵי הַבְּנִיָן, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְבִטְלִין אַחִיזַת הַשְּׁקָר שֶׁהֵם לְמַטָּה מִהַמְּסָפָר, כִּי אֵין מְסָפָר וּמְנִיָן וּגְבוּל לְהַשְּׁקָר כַּנ"ל.

וְנִתֵּן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה בְּרַחֲמֵיוּ בְּיוֹם הַחֲמִשִּׁים הַקָּדוֹשׁ, שֶׁהוּא יוֹם חַג הַשְּׁבוּעוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁעַר הַחֲמִשִּׁים שֶׁל הַקִּדְשָׁה, שְׂזֵה הַשְּׁעַר כּוֹלֵל כָּל מֵט שְׁעָרִים וְהוּא שְׂרָשֵׁם וְהוּא לְמַעְלָה מִהַמְּסָפָר, כִּי כָּל שְׁבַעַת יְמֵי הַבְּנִיָן, שֶׁהֵם כָּלֵל הַמְּסָפָר נִמְשָׁכִין וְיוֹנְקִין מִמֶּנּוּ, אֲבָל הוּא בְּעֲצָמוֹ בְּבְחִינַת לְמַעְלָה מִהַמְּסָפָר, כִּי הוּא כָּלוּל בְּאֵין סוּף וְעַל יְדוֹ עוֹלָה הַמְּסָפָר וְנִכְלָל לְמַעְלָה מִהַמְּסָפָר, רַק בְּעֶרְךָ שֶׁהֵמ"ט שְׁעָרִים שֶׁהֵם שְׁבַע פְּעָמִים שְׁבַע כָּלֵל הַמְּסָפָר יוֹנְקִים מִמֶּנּוּ, עַל כֵּן בְּעֶרְכֶם אָנוּ מְכַרְחִים לְכַנוֹת אוֹתוֹ בְּשֵׁם מְסָפָר. וְאָנוּ קוֹרְאִים אוֹתוֹ בְּשֵׁם "שְׁעַר הַחֲמִשִּׁים". שֶׁהוּא לְשׁוֹן מְסָפָר. אֲבָל הוּא בְּעֲצָמוֹ לְמַעְלָה מִהַמְּסָפָר וְשֵׁם כָּל הַהִמְתְּקוֹת שֶׁל כָּל הַדֵּינִים וְכוּ', וְהַמְּשִׁיךְ אִזְ עָלֵינוּ קִדְשָׁהּ מִשְׁרַשׁ הַתּוֹרָה שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁעַר הַחֲמִשִּׁים שְׁשֵׁם יֵשׁ עֲצוֹת עֲמֻקּוֹת וְנִפְלְאוֹת עַד בְּלִתֵּי גְבוּל שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְקַלְקֵלָם וּלְהַסְתִּירָם בְּשׁוֹם אֶפֶן.

ליקוטי הלכות סימני בהמה וחיה טהורה ד' טו

ענינא דיומא

טועמיה

חג השבועות

יִרְאָתוֹ עַל פְּנֵיכֶם

עָקַר הַבוּשָׁה נִמְשָׁךְ עַל יְדֵי הַמַּנְהִיג הַנִּ"ל, בְּחִינַת מוֹשֶׁה שֶׁמִּמְשָׁךְ בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה לְכָל אֶחָד, עַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ בּוּשָׁה עַל כָּל אֶחָד. כְּמוֹ שֶׁבִשְׁעַת מַתַּן תּוֹרָה, שֶׁהַמְשָׁךְ מוֹשֶׁה הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, נֶאֱמַר שָׁם "וְלָבַעְבוֹר תִּהְיֶה יִרְאָתוֹ עַל פְּנֵיכֶם לְבִלְתִּי תַחֲטְאוּ", וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנוּם לְבָרָכָה 'זֶה הַבוּשָׁה', וְזֵהוּ: "לְבִלְתִּי תַחֲטְאוּ", דְּהֵינּוּ שְׂיִהְיֶה לָהֶם בּוּשָׁה לְבִלְתִּי לַעֲשׂוֹת חֲטָא וְעוֹזֵן, חֵם וְשָׁלוֹם.

וְגַם אֶפְלוּ 'לְבִלְתִּי תַחֲטְאוּ', לְבִלְתִּי לַעֲשׂוֹת עֲבָרָה, צָרִיךְ שְׂיִהְיֶה גַם כֵּן יִרְאָתוֹ עַל פְּנֵינוּ, דְּהֵינּוּ בּוּשָׁה, כִּי אֶפְלוּ כְּשֶׁעוֹשִׂין מִצְוָה, צָרִיךְ שְׂיִהְיֶה לוֹ גַם כֵּן בּוּשָׁה גְדוֹלָה כַּנִּ"ל. כִּי אִיךָ בָּאִים לַחֲטֹף הַתְּפִלִּין, שֶׁהֵם כְּתָרֵי דְמִלְכָא, וְלִהְיוֹת פְּתוּחִים עַל הָרֹאשׁ. בְּיָדָאֵי רָאוּי שְׂיִהְיֶה לוֹ בּוּשָׁה גְדוֹלָה, כְּשֶׁבָא לַעֲשׂוֹת אִיזָה מִצְוָה, וְזֹאת הַבוּשָׁה נִמְשָׁכֶת עַל יְדֵי בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה עַל יְדֵי הַמַּנְהִיג הַנִּ"ל, כְּמוֹ שְׂהִיָּה בִשְׁעַת מַתַּן תּוֹרָה כַּנִּ"ל. וְעַל כֵּן בִּשְׁעַת מַתַּן תּוֹרָה זָכוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְבְּחִינַת קְדֻשָׁה וּפְרִישׁוּת, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב הָיוּ גְבוּרִים לְשִׁלְשֵׁת יָמִים אֵל תִּגְשׁוּ אֵל אִשָּׁה. כִּי כָּלֵם נִתְקַדְּשׁוּ בְּבַחֲוֵי פְרִישׁוּת עַל יְדֵי מוֹשֶׁה, שְׂהִיָּה קְדוּשׁ וּפְרוּשׁ גְּדוֹל, שֶׁהַמְשָׁךְ לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה עַל יְדֵי זֶה כַּנִּ"ל, וְעַל כֵּן נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם קְדֻשָׁה וּפְרִישׁוּת גַם כֵּן:

ליקוטי מוהר"ן תנינא עב

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר שמואל מאיר אנשין הי"ו
לרגל שמחת הבר מצוה לבנו שיחי למזל טוב

הילולא דצדיקיא

טועמיה

ו' סיון תק"ב

הילולת הבעל שם טוב הקדוש זיע"א

ספר עמי מעגן קבר הבעל שם טוב זכר צדיק וקדוש לברכה, שמוזב מאד להיות שם על קברו. ואמר כי "צדיקים יירשו ארץ" הינו שהצדיקים אמתיים יורשים ארץ ישראל, שזוכין שמקום גניזתם הוא קדוש בקדשת ארץ ישראל ממש, וארץ ישראל הוא תקון גדול לפגם הברית:

ליקומי מוהר"ן תנינא קט

היה רגיל מאד בימי קטנותו ובימי ילדותו לרוץ בכל פעם על קבר הבעל שם טוב, זכר צדיק וקדוש לברכה, לבקש מאתו שיעזרו להתקרב להשם יתברך. והיה רגיל לילך לשם בלילה.

שבחי הר"ן ימ

ואין צריך לומר איך שהפליג רבנו ז"ל בקדשת מדרגת הבעל שם טוב זכרוננו לברכה בלי שעור וערך כלל. וכשאמר התורה (בלקומי תנינא סימן ע"ב) מעגן המנהיג שצריך איש שיהיה קדוש ופרוש גדול בבחינת קדשת ופרישות משה רבנו עליו השלום, אמר אז וסמוך לימינו היה הבעל שם טוב זכרוננו לברכה וכו':

ושמעתי מהרב רבי נפתלי ז"ל שפעם אחת ספר מרש"י ובעלי תוספות זכרונם לברכה שרבים מנוחתם במדינת צרפת, ואמר ואנחנו זכינו שבמדינותינו מקום מנוחתו וקבורתו של הבעל שם טוב זכרוננו לברכה. ואמר אז שהבעל שם טוב זכרוננו לברכה היה רבי על אלפים ורבבות עולמות ופעם אחת אמר לפניו: עלינו (הינו על זרע הקדש של הבעל שם טוב זכרוננו לברכה) הכתוב אומר ופרי הארץ לגאון ולתפארת וכו' וכמבאר במקום אחר עוד:

חיי מוהר"ן תקנ"ג

עמוד זה נתרם לזכות הר"ר בן ציון בן מלכה הי"ו לברכה והצלחה בכל הענינים ברוחניות ובגשמיות

עניינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

חג השבועות

בְּרוּךְ שְׁמֶךָ בְּשִׁמִּי שְׁמִי קָדָם

רבי אבא'לע מטשערין היה מגדולי הנגידים של אג"ש ומאנשי מוהרנ"ת המובהקים, והיה נוהג להזמין את אג"ש בביתו בחג השבועות אחרי תפילת שחרית בהשכמה (כנהוג אצלנו) לסעודת החלב, והושיבם בטרקלין שלו באולם הגדול כדרך הנגידים ומכבדם במאכלי חלב ובמעדנים יקרים כיד ה' הטובה עליו, והיו שרים ושמחים ויוצאים ברקוד לכבוד שמחת יום טוב וקבלת התורה, ומזמרים כמה נגונים, כמו: **אתה נגילת וכו'** שמדבר מקבלת התורה במעמד הר סיני, **ברוך שמה בשמי שמי קדם ובפי התורה הקדושה וכו'** (המובא בשערי ציון שער ג' ליום השבת) שמדבר בשבח התורה, בנגון הידוע כנהוג אצלנו. וכמו שנהג רבנו ז"ל. והיו מספרים ביניהם ממה שראו עיניהם ועבר עליהם בקבוץ חג השבועות אצל מוהרנ"ת ז"ל, וההתעוררות הגדולה וההכנות לקבלת התורה שהיה אז בין אג"ש.

אחרי שנתאלמן ל"ע ר' אבא'לע ונתחתן בזוג שני, הודיע לזוגתו לפני חג השבועות מהמנהג הזה ושתכין פראוי לאג"ש מהמאכלים והמטעמים הטובים לסעודת החלב בבקר אחרי התפלה, וכבר ידעו אג"ש שמבית המדרש הולכים ישר לבית ר' אבא'לע, ובכן כשהוא בא לביתו ראה את אג"ש עומדים צפופים באולם הקטן ומחכים לבואו, כי זוגתו נעלה את האולם הגדול באמרה שאינה חפצה שאג"ש ילכלכו ויזהמו בסעודתם את האולם המיוחד רק לעריכת שמחות ולקבלת אורחים נכבדים רמי מעלה שבעלה נוהג להזמין מדי פעם בפעם בקשר לעסקיו ולטובת יהודי העיר, ולאג"ש די להם באולם הקטן. ור' אבא'לע בראותו זאת הקפיד על זה ואמר לה קצת בגערה: **"צוליב וועמען האב איך דעם גרויסן זאל אויב נישט פאר אונזערע לייט, זייא זענען דאך מיינע באליבסטע חשוב'ע געסט - בשביל מי יש לי את האולם הגדול הזה אם לא בשביל אג"ש הם הרי אורחי החשובים והאהובים ביותר"**, וזוגתו בשמעה זאת מיד פתחה את האולם לרוחה והכינה שם את הסעודה פראוי, ומאז והלאה ידעה כי **כבוד אג"ש עדיף מכלם וצריך לכבדם ולשרתם כערכם**.

אוצר נחמני

עליון מהמקוה של שער החמשים ולקבל חג הקדוש בשמחה בכדי שנוצה לישוב הדעת באמת לחשב מעתה על תכליתנו הנצחי על מה אתינו להאי עלמא שפלה ובהאיך אנפין איעול קדם מלפא ואף על פי כן נהיה בשמחה תמיד כי רבנו ז"ל הזהיר מאד על שמחה תמיד ובפרט ביום טוב קדוש שעל ידו נתקן רע הכולל אשר בו כלולים כל המדות ולזכות לכל טוב האמתי והנצחי יותר אין חדש רק חיים ארזים וחיים טובים אמן סלה.

והחייטני במכתבך שכתבת שברוך השם היה בהשקט אצלכם בחג השבועות הקדוש מהחולקים ומהרודפים שונאי חנם וממה שהייתם ברוך השם שמחים ביום טוב הקדוש ומי יתן - השם יתברך ששמחת יום טוב הקדוש יהיה נמשך עלינו על כל השנה לשמוח בכל יום על חלקינו וגורלינו הטוב בכפלים עד אין מספר ומעתה יעזר לנו השם יתברך שיהיה כמו בעת מתן תורתנו וכו' פקודי השם ישירים משמחי לב ובכל יום אנו צריכין לשמוח על חלקינו הטוב אשר אצלנו מנחים ספרי רבנו ז"ל ותלמידו הקדוש אשר הם אורייתא דעתיקא סתימא ואנו זוכים לאחזם בידינו ולפעמים להביט בהם ולפעמים ללמד אותם ולפעמים לקים איזה נקודה מהם אשר על זה אנו צריכין לשמוח מאד אשר זכה אותנו השם יתברך מתוך העלמה פזאת אשר כל העולם רוצים להעלים שם רבנו ז"ל ותלמידו הקדוש בהסתרה שבתוך הסתרה ואנו זכינו בתוך העלמה פזאת אשר חס מלהזכיר שם הצדיק שיאיר לנו אור האורות כאלו כמצייץ מן התרכים אשר כל דבור של רבנו ז"ל הוא תקון על העבר ועל ההנהגה ועל העתיד ובקבר ובתחית המתים וליום הדין הגדול ואם היתה לנו שמחה בכל יום בזה היינו רודפים לחטוף עוד נקודות טובות מאלו הספרים כי הם אוצרות יקרים ונחמדים וסגלת יקרים להציל נפשותינו מני שחת וגם בגשמינות להציל נפשנו שלא נהיה אנפין חשוכין רק לב שמח ייטב פנים כי כפי למוד רבנו ז"ל ותלמידו הקדוש אין להאדם לדאג כלל.

נתיב צדיק

עתה נתעוררתי שימי חג השבועות הקדוש ממשמשין ובאין ומחמת שאני למדתי בלקוטי הלכות חלק ב' הלכות ברפת הפרות הלכה ה' כל ההלכה ומחמת זה נתעוררתי לכתב לכם מה אנו מחשים ואין אנו צועקים אחד לחברו בקול גדול ובהתעוררות חדשה שיש אור גדול כזה בעולם אור הולכים חשכים ואין אנו אפילו כסומא שהולך על כל פנים אחר מקלו ואנו שיש לנו אור גדול כזה אשר הוא יכול להנהיג אותנו בכל העולמות כולם בדרך טובה וישרה ואנו יכולין לחיות אפילו בעולם הזה המר והנמהר יכול לשמח מאורו יכול לחיות אותנו בכל מיני חיות ושמחה אם היינו מתמידים בספרו של רבנו ז"ל ותלמידו הקדוש וספריהם אשר הם חיים ללומדים בהם וכדאי ללמד מדבריהם אפילו תנועה אחת ולא נשתמש בשבילנו כלל ומה היה שהוא עם נבל ולא חכם.

ועתה מה אמר לכם אחי ידי עתה בזה השטף מים רבים של כל אחד ואחד אין לנו עצה כי אם לקבל רפואות הנפש והגוף מרופא בעל הספרים הקדושים אשר מה שנתמיד בהם יותר ונקבל אותם יהיו לנו רפואה לחיים שיהיו נקראין חיים ואין לנו לברח כי אם אל התורה ואל התפלה ומצוה גוררת מצוה ובודאי יזכה אותנו השם יתברך להשתמש באוצרות הקדושים. והפתרים שהכתירו אותנו בהר סיני היה שמחה ובפרט עצבות הזהיר אדמו"ר ז"ל ותלמידו הקדוש מאד כי אין מועיל כלל ויש לנו לשמוח על כל פנים מה שאין אנו מתנגדים על אורות כאלו ואם אנו שמחים ומצוה גוררת מצוה בודאי יזכה אותנו להשתמש באוצרות הקדושים וימשך עלינו שמחה יותר משמחה שלנו וכח רבנו ז"ל ותלמידו הקדוש הוא מהפתרים שהכתירו אותנו בהר סיני שהיה שמחה בפרט עצבות הזהיר מאד רבנו ז"ל ותלמידו הקדוש מאד כי אין מועיל כלל ואין המוח בחרות כי נקטן על ידי זה ומי שנמשך אחר הצער חס ושלום וכו'.

ויזכה אותנו השם יתברך להיות טהורים לקבלת התורה בחשק חדש ולהמשיך עלינו תשובה משער החמשים ולקבל חג השבועות הקדוש בקדשה וטהרה ולהמשיך עלינו חסד גדול ודעת

שהוא בח' משה ולתן צדקה לצדיק הזה. ועי"ז יתגלו על ידי הצדיק הזה חדושי סתרי תורה לכל העולם.

והנה כאשר זכינו בדור האחרון הזה שנתגלה לנו התחדשות התורה הקדושה דעתיקה דעתיקה סתימאה על ידי אדמו"ר זצוק"ל שזכה להתגלות חדושי תורה אמתיים שהם דברים שפסה עתיק יומין עד דרא דמשיחא, בודאי צריכין אנחנו שלא להיות כפויי טובה ולהטיב מטובו לאחרים ולהודיע הסגלה לעם סגולה, ולקים בפשיטות רצון רבנו ז"ל להיות יפוצו מעינותיה חוצה, להדפיס ולהפיץ את ספריו הקדושים על פני תבל, וכמו שאמר הוא ז"ל, הספרים שלי ידפסו ויחזרו וידפסו הרבה פעמים, וכל המסייע להדפסת ולהפצת הספרים הקדושים האלו יוכל על ידי זה גם הוא להמשיך עליו אור דעת הצדיק הקדוש ופנימיות התורה, כמו שאמר רבנו ז"ל בפרוש "בני דעם וואס איך נעם דעם גיב איך", הינו לקבל את התורה בשלמות הוא אך כשמסייעים להיות נתינת התורה לזולתו, ועל ידי זה ממשיכים ביותר פח המשפיע וכנ"ל.

ובכן אהובי אחי ורעי אם יקר וחשוב בעיניכם הענין הקדוש הזה, וחפצים אתם לקבל בכל פעם התחדשות דעת הצדיק האמת שאי אפשר רק באפן פשתקימו להיטיב מטובכם לכל עם ישראל, כי הא בהא תלוי, כנ"ל. אם חפצים אתם באמת לקרב הגאולה אשר על זה אמר רבנו ז"ל בפרוש מיין ספר איז א אתחלתא דגאולה, וידוע גם כן גדל המסירת נפש שהיה למורינו מוהר"ת זצ"ל על זה הענין, וגדל אזרתו על זה לדורות אחריו. על כן בחג השבועות הקדוש הבא עלינו לטובה התעוררו מחדש לקבלת התורה ולנתינת התורה מחדש, הינו שכל אחד יסיע להדפסה בסכום הגון ובעת עליתו לתורה לנדב על הדפסה, וכן בענין הקופסאות שאצל כל אחד בביתו להפריש בם את מתנת ידו, ובכלל, להיות הענין הזה תקוק בלב כל אחד לזכרון תמיד לסייע לזה בכל יכלתו הן משלו והן בהשתדלות אצל אחרים, כדי שנוכל בע"ה לעמוד על עמדתנו לשרת את רבנו ז"ל בשלמות.

ועל ידי זה נזכה להמשיך עלינו ועל כל ישראל השפעת הדעת דקדשה והשפעת כל טוב סלה, עד שזכה לביאת מבישר טוב לישראל וגואל צדק אשר ינון שמו לנצח.

דברי ידידכם המשתדל בהדפסת ספרי רבנו ז"ל זיע"א, אהרן לייב ציגלמאן:

נעימות נצח

בעזה"ת. למען אחי ורעי אדברה נא איזה דבורים השיכים לענינא דיומא, להבין הענין מדוע חג השבועות הק' נקרא בפי כל ישראל בשם "קבלת התורה" ובדברי חז"ל נקרא בשם "מתן תורה" וכאשר סדרו לנו אנשי כנסת הגדולה לומר בשמונה עשרה זמן מתן תורתנו וכו'.

אך הנה ידוע מספרים הקדושים שבכל שנה צריכין לקבל את התורה מחדש, כי התורה הק' היא נצחיית, וכמו שמובא בשם הבעש"ט הק' על הפסוק תורת ה' תמימה, שעדין היא תמימה ולא נגעו בה כלל, כי לא נתגלה פנימיות התורה וצריכין לחתר ולבקש ולגלות ולדלות מימי דעת התורה הק' ופנימיותיה - ובכן אז בשעת מתן תורה אצל הר סיני היה רק התגלות התורה הקדושה בבחינת אתערותא דלעילא, כמו שענין יציאת מצרים היה אז רק אתערותא דלעילא, כמובא, אבל לזכות לקבל בכל פעם אור דעת פנימיות התורה הקדושה הוא רק על ידי אתערותא דלתתא שלנו על ידי הכיסופין ורצונות וחיפוש ובקשה בהשתוקקות לקבל בכל פעם התחדשות דעת התורה הקדושה והעקר על ידי הצדיק האמת שבכל דור שהוא בבחינת משה, כי כאשר אז היה נתינת התורה על פי ה' ביד משה דיקא, כמו כן בכל עת שחפצים לקבל פנימיות אור דעת התורה הק' מחדש הוא רק על ידי הצדיק.

והנה גם זה ידוע שבכל עת שחפצים להמשיך איזה השפעה טובה מלעילא צריכין להתנהג את עצמו במדה הזאת בבחינת אתערותא דלתתא ועל ידי זה זוכין להמשיך השפעת מדה זאת, כמו בעת שצריכין מלעילא מדת החסד צריכין לקים מצות צדקה וחסד ביותר וכמו כן בכל המדות, כעין שאמרו רז"ל במדה שאדם מודד מודדן לו, ובכן בחג השבועות הקדוש שחפצים להמשיך התחדשות אור התורה הקדושה והתגלות פנימיותיה, שזאת העקר של מתן תורה צריכין להתנהג בענין זה באתערותא דלתתא של נתינת התורה, הינו לסייע ולהיות בכלל תומכי אורייתא ולתן צדקה להצדיק שעל ידו נשפע שפע דעת התורה הקדושה ועל ידי זה יוכל להמשיך התגלות חדושי תורה, וזה מרמז בדברי חז"ל שנקרא אצלם חג השבועות הקדוש בשם "זמן מתן תורתנו" הינו שהם מרמזים לנו בזה עצה נפלאה איך לזכות לקבלת התורה מחדש הוא רק כשזוכין לעשות עובדא כזאת שעל ידה יוכל להיות נתינת התורה, הינו על ידי התקרבות והתקשרות להצדיק האמת

לְשׁוֹן רַבְּנֵי ז"ל

טוֹעֲמִיָּה

כּמבאָר בלשון לעז' רמז עמקות פונתו...
(ליקוטי הלכות מילה ד')

אחר כך היינו אצלו בחג השבועות ואמר אז תורה נפלאה על פסוק וביום הבכורים בסימן נ"ו וכו'. אחר שאמר הענין המבאר בסוף התורה הנ"ל המדבר מדרכי ה' שאי אפשר להבינם שהם בחינת אלו ואלו דברי אלקים חיים, שאף על פי שזה הצדיק הלכה כמותו וזה אין הלכה כמותו, אף על פי כן אלו ואלו דברי אלקים חיים. וזה הדבר אי אפשר להבין כלל וכו':

אחר כך בלילה דבר מזה קצת בשיחתו הקדושה עם העולם ואמר שאף על פי שנמצא בספרי מקבלים תרוץ על קשיא הזאת וכיוצא בזה כי הם רוצים לתרץ מה שזה מקל וזה מחמיר שזה מחסד וזה מגבורה וכו', על כן באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים, עין בדבריהם, ואמר רבנו זכרוננו לברכה אף על פי כן באמת אלו התרוצים אינם כלום למבין קצת. ואמר בזו הלשון:

מִיר לָאז עֵמִיצֶער זאגין אַתרוץ

תרגום

יחגור אחד מתניו לומר תרוץ על קשיא זאת בפני

כי באמת אינו תרוץ כלל כי זה אומר שהדבר פשר ומתיר לאכל, וזה אומר להפך שאסור לאכלו ואיך אפשר להבין בשכל שדברי שניהם אמת מאחר שכל אחד אומר הדין בהפך מחברו וכו', וכונתו היתה שהתרוצים על קשיות כאלו אין בהם ממש. לא מבעיא התרוצים שבספרי המחקרים שבודאי אין בהם כלום, וכמבאר בדברינו במקום אחר שבשביל זה אסר רבנו ז"ל לעיני אפלו בספרים של המחקרים הכשרים וכו', רק לסמך על אמונה לבד, להאמין שבודאי באמת הכל נכון וישר, רק שבשכלנו אי אפשר להבין דרכי השם, אלא אפלו קצת התרוצים המובאים בספרי המקבלים אמתיים, שהיו צדיקים קדושים בעלי השגה ורוח הקדש, אף על פי כן אי אפשר לתרץ הקשיא על ידי תרוצים, פנראה בחוש שהתשובה נשאר מעל, וצריכין רק לסמך על אמונה.

חיי מוהר"ן כ"ה

ברוך שמי שמי קדם

פיוט בשבח הבורא יתברך ושבח התורה הקדושה מתוך 'שערי ציון'
שנהגו אנ"ש בכל הדורות לשורר בחג השבועות אחר אתה נגלית
וכפי שנהג רבינו ומוהרנ"ת ז"ל

ברוך שמו בשבעה ימים. ומברך זכרו בפי
כל החיות קטנות עם גדולות שבהם ומפי
כל השרים הממנים עליהם.

ברוך שמו בשבעה מדורי גיהנם. ומברך
זכרו בפי כל מלאכי חבלה הממנים עליהם
וכל האשות שבהם אש אכלה אש ומפי כל
הבריות הגדונים שם ומקבלים עליהם על
מלכות שמים ומצדיקים עליהם את הדין
ואומרים צדיק אתה על כל הבא עלינו כי
אמת עשית ואנחנו הרשענו. יפה דנת יפה
גזרת יפה חתמת יפה קימת יפה חיבת
רשעים לגיהנם ויפה זכית צדיקים לגן עדן
יפה נקראת הצור תמים פעלו ולכן יברכו
ברוך דין האמת אל ברוך שאין לפניו משא
פנים ולא מקח שחד.

ברוך שמו בעדן ובכל מימיה ובגן עדן ובכל
מעדניה. ומברך זכרו בעץ כל פרי ועצי
היער שבו ועצי בשמים וראשי בשמים וכל
מיני דשאים.

ברוך שמו בעץ החיים אשר בתוך הגן.
ומברך זכרו בפי כל הצדיקים והחסידים
היושבים בצלו של עץ החיים ומברכים את
יי המברך ברוך הטוב והמטיב וברוך
השומר אמת לעולם וברוך הנותן כח לקבל
רוב השפעות ורוב טוב כאמור

ברוך שמו שמי קדם ובפי התורה
הקדושה הנקראת ראשית דעת ראשית
חכמה וכסף צרוף בעליל לארץ מזקק
שבעתים ונקראת שעשועים ועץ החיים
ונקראת אמרת אלוה צרופה ולקח טוב
ולוית חן ותורת אבות ותורת אמת ואש דת
ונקראת תמימה משיבת נפש ומחכימת
פתי ומשמחת לב ומאירת עינים ועומדת
לעד וצדקו יחדו ונקראת כתר חיים וכתר
של אריך אנפין וכתר של חכמה ובינה
ודעת ועצה ונקראת פלה מהר סיני
מוכתרת ומעוטרת בתרי"ג מצות אבני
יקרות והיא אור עולם. ומברך זכרו בפי כל
מצותיה היקרות מפנינים ונחמדים מכסף
ומזהב.

ברוך שמו בפי כל משכיליהם ואוצר של
תורה ופיפ"ה שמו. ומברך זכרו בפי ארבע
רוחות הבונות בגן בית המקדש לישראל.

ברוך שמו מפי שנים עשר שבטי ישראל
ושנים עשר מזלות. ומברך זכרו מפי כל
השרים הממנים עליהם.

ברוך שמו בשנים עשר שערי ירושלים.
ומברך זכרו בפי כל שבעה תהומות ומפי
כל הרמשים אשר בהם ומפי כל השרים
הממנים עליהם.

וְאָכַלְתֶּם אֶכּוּל וְשָׂבוּעַ וְהִלַּלְתֶּם אֶת
שֵׁם יי אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר עָשָׂה עִמָּכֶם לְהַפְלִיא.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּקוֹלוֹת אַרְבַּע נְהָרוֹת שְׁבַגְנָן עֵדֶן
פִּישׁוֹן גִּיחוֹן חֲדַקְל פָּרַת הַמִּשְׁמִיעִים קוֹל
גָּדוֹל וְנִהְמַת יָם יַהֲמִיוֹן וּמְהַדְרִים לְמָרוֹם
וְקָדוֹשׁ. וּמְבָרַךְ זָכְרוּ בָהֶם וְכָל רוֹמֵשׁ בָּהֶם
וּבְפִי כָּל הַשָּׁרִים הַמְּמַנִּים עֲלֵיהֶם.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּפִי כָּל בְּרִיכֵי מַיִם וְנִהְרוֹת
וּפְלָגוֹת וַיֵּאָרִים וְנִחְלָים וּמַעְיָנוֹת הַמִּתְבָּרְכִים
בְּמַבּוּעֵיהֶם וְכָל אֲפִיקֵי מַיִם וְכָל מְקוֹה מַיִם
וְכָל מַבּוּעֵי מַיִם. וּמְבָרַךְ זָכְרוּ בְּפִי כָּל הַרוֹמֵשׁ
בָּהֶם וּבְפִי הַשָּׁרִים הַמְּמַנִּים עֲלֵיהֶם.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּאוֹצְרֵי שְׁלֵג וְנִהְרֵי שְׁלֵהֶבֶת.
וּמְבָרַךְ זָכְרוּ בְּעַנְיֵי כְבוֹד מָרוֹם וּבְחַזְיוֹי פַּחַת.
בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּעַרְפְּלֵי רוּם וּבְלִפְיֵי אֵשׁ. וּמְבָרַךְ
זָכְרוּ בְּהַעֲלוֹת נְשִׂאִים וּבְעֵב הָעֵנָן וּבְכַרִּית
אוֹת הַקֶּשֶׁת הַנְּתוּן בּוֹ.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּאוֹצְרֵי בָרָד וְקִיטוֹר וְחוּם וְחוֹרֵב
וְשָׂרֵב. וּמְבָרַךְ זָכְרוּ בְּפִי כָּל הַשָּׁרִים הַמְּמַנִּים
עֲלֵיהֶם.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּאוֹצְרֵי גֶשֶׁם וְשֵׁלֵג וְאַגְלֵי טָל
וּבְרַכַת הַחַיִּים וְאוֹצְרוֹת רְעִיפִים רְסִיסִים
וְשִׁעִירִים וְרִבִּיבִים. וּמְבָרַךְ זָכְרוּ בְּפִי כָּל
הַשָּׁרִים הַמְּמַנִּים עֲלֵיהֶם.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּכַפַּת אֱהָלִים נָטַע יי וְאַרְזֵי
הַלְבָּנוֹן. וּמְבָרַךְ זָכְרוּ בְּרַעֲנוֹת כָּל עֵצֵי יַעֲרוֹת
וְכָל מִינֵי אֵילָנוֹת וּדְשָׁאִים וְעֵשְׂבִים וַיִּרְק וְכָל
מִינֵי זֶרַע זָרוּעַ וּבְפִי כָּל הַשָּׁרִים הַמְּמַנִּים
עֲלֵיהֶם.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיִם
וּבְשָׁנִים עֵשֶׂר שְׁעוֹת הַיּוֹם וּבְשָׁנִים עֵשֶׂר
שְׁעוֹת הַלַּיְלָה. וּמְבָרַךְ זָכְרוּ בְּפִי כָּל הַשָּׁרִים
הַמְּמַנִּים עֲלֵיהֶם.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּפִי עַמּוּד הָעֵנָן שֶׁהֵלֵךְ לְפָנַי
מִחֲנֵה יִשְׂרָאֵל לְגֹאֲלָם יוֹמָם. וּמְבָרַךְ זָכְרוּ
בְּעַמּוּד הָאֵשׁ שֶׁהֵלֵךְ לְפָנַי יִשְׂרָאֵל לְפַלְמָם
לַיְלָה מִיַּד רוּדְף וּמְחַרֵּף.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּשִׁירוֹת הַמְּשֻׁרְתִים הַקְּדֻמוֹנִים
שִׁיר שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְשִׁיר שֶׁל שִׁבְתַּת וְשִׁיר
שֶׁל מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל עַל הַיָּם וְשִׁיר שֶׁל יִשְׂרָאֵל
בְּבֵאֵר וְשִׁיר שֶׁל דְּבוּרָה וּבָרַק וְשִׁיר שֶׁל דָּוִד
וְשִׁיר שֶׁשָּׂרוּ הַלְוִיִּם בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְשִׁיר
שֶׁשָּׂרוּ עַל חֲמִשָּׁה עֵשֶׂר מַעֲלוֹת הָעֶזְרָה.
וּמְבָרַךְ זָכְרוּ בְּשִׁיר שֶׁעֲתִידִין לְשׁוֹרֵר בְּאַרְצָן
יְהוּדָה עִיר עוֹז לָנוּ יְשׁוּעָה יְשִׁית חוֹמוֹת וְחַל
וְשִׁיר אֲשֶׁר יִשְׁוֹרְרוּ בְּלֵיל הַתְּקֵדֶשׁ חַג וְכָל
הַשִּׁירִים אֲשֶׁר שָׂר שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ עָלָיו
הַשְּׁלוֹם בְּשִׁיר הַשִּׁירִים רֵאשׁ כָּל הַשִּׁירִים
סֵלַת נְקִיָּה לְכָל כְּתָבֵי הַקְּדָשׁ וּבְשִׁיר חֲדָשׁ
אֲשֶׁר עֲתִידִין הַגְּלִיּוֹת לְשׁוֹרֵר שֶׁנֶּאֱמַר שִׁירוּ
לַיי שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה לוֹ
יְמִינוּ וְזָרוּעַ קְדָשׁוֹ.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּשִׁיר שֶׁשָּׂרוּ אֲבוֹתֵינוּ עַל יָם
סוּף. וּמְבָרַךְ זָכְרוּ בְּשִׁיר שֶׁל מְרִים וְכָל גְּשֵׁי
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תּוֹפְפוֹת.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּלִשׁוֹן יָם מְצָרִים. וּמְבָרַךְ זָכְרוּ
בְּשִׁבְעָה נְחָלִים הָעֲתִידִין לְהַדְרִיךְ לְגֹאֲלֵי
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּעֶשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת
וּבְקְדוּשַׁת סִינֵי בְּקֹדֶשׁ. וּמְבָרֵךְ זָכְרוֹ בְּרִקְדַּת
כָּל הַהָרִים וְהַגְּבְעוֹת הָעֵתִידִים לְפָצַח רִנָּה
לְפָנֵי גְּאוּלֵי יִשְׂרָאֵל.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּכָל מְדַבֵּר וּבְכִי כָּל רוֹמֵשׁ
מְדָבְרוֹת וְעוֹבְרֵי מְדָבְרוֹת. וּמְבָרֵךְ זָכְרוֹ בְּכִי
כָּל הַשָּׂרִים הַמְּמַנִּים עֲלֵיהֶם.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּכָל הַשְּׂמוֹת הַמְּפָרְשִׁים בְּכַסֵּא
כְּבוֹדוֹ וּבִשְׂמוֹת אֲשֶׁר נִחְתְּמוּ בָּהֶם כֶּסֶא
הַכְּבוֹד וְאוֹצְרוֹת הַחַיִּים וְגַגְזֵי בְּרָכוֹת וְגַגְזֵי
נְשָׂמוֹת וְרוּחוֹת וּנְפֻשׁוֹת וְגַגְזֵי בְּרָקִים וְגַגְזֵי טַל
וּמָטָר וְגַגְזֵי נְשָׂמוֹת הַחַיִּים וְנְשָׂמוֹת הַמֵּתִים
וּבִשְׂמוֹת אֲשֶׁר נִחְתְּמוּ בָּהֶם שָׁמַיִם וָאָרֶץ יָם
וַיִּבְשָׁה הָרִים וּגְבְעוֹת יָשׁוּב וּמְדַבֵּר תַּגִּינִים
וְכָל תְּהוֹמוֹת וְסֻדְרֵי בְּרֵאשִׁית וְגַגְזֵי מַעֲלָה
וּמָטָה וּבְכִי כָּל הַשָּׂרִים הַמְּמַנִּים עֲלֵיהֶם.
וּמְבָרֵךְ זָכְרוֹ בִּירוּשָׁלַיִם וּבֵית קֹדֶשׁי הַקִּדְשִׁים
שֶׁבְּמִרוֹם שְׁחָקִים וְהִיא בְּנוּיָה מִכָּל אֲבָנִים
טוֹבוֹת וַיְקָרוֹת וְשֵׁלֶשׁ חוֹמוֹת יְקִיפוּהָ אַחַת
שֶׁל כֶּסֶף וְאַחַת שֶׁל זָהָב, אַחַת שֶׁל אֲבֹן יִקְרָה
מְאִירָה בְּכָל מִינֵי צְבָעוֹנִים וְכָל חוֹמָה וְחוֹמָה
רְחֵבָה שֵׁשׁ אַמּוֹת וְחוּץ לְשְׁלוֹשׁ חוֹמוֹת אֵשׁ
סָבִיב וְאַלְף וְאַרְבַּע מֵאוֹת וּשְׂמוֹנִים וּשְׂמוֹנֶה
מִגְדָּלוֹת שֶׁל אֲבֹן יִקְרָה יְסוּכְבוּהָ וּבֵין כָּל
מִגְדָּל וּמִגְדָּל עֶשְׂרִים וּמֵאָה שְׁעָרִים נִפְתָּחִים
בָּהּ וּמֵאָה וּשְׁלוֹשָׁה עֶשְׂרֵי אֵמָה אֶרֶךְ הַשְּׁעָרִים
וְהוּא אֲבֹן יִקְרָה אַחַת וּמֵאֵתִים וְתִשְׁעִים
וּשְׁלֹשָׁה פְתָחִים מְרַבְּעִים יְשִׁים
בְּרַחוּבוֹתֵיהֶם וְאַלְפִים וּשְׁלוֹשׁ בְּרָכוֹת
יְהִיו בְּתוֹכָהּ וְאַלְף וּמֵאָה וּשְׂמוֹנִים

וְאַרְבַּע גְּנוֹת יְהִיו בְּכָל רְהִיטֵי
וְרְהִיטֵי אֶלֶף בְּאֵרוֹת מַמִּים חַיִּים יְשִׁים בְּכָל
פְּנוֹתֶיהָ וְעַל אַרְבַּעַת הָרִים עוֹמְדַת עַל הַר
סִינֵי וְתַבּוֹר וְחֶרְמוֹן וְכַרְמֶל בְּנוֵי בְּרֵאשִׁי
הַהָרִים וְנִשְׂאָ מִגְּבְעוֹת. וּמְבָרֵךְ זָכְרוֹ בָּהּ
וּבְכָל בְּנִינָהּ וּבְכָל מַחְנוֹת שְׂבָהּ וּבְכִי כָּל
צְבָאוֹת שְׂבָהּ בְּאַלְף וּשְׂמוֹנֶה מַחְנוֹת שְׂבָהּ
וְכָל מַחְנֵה אֶלֶף וּשְׂמוֹנֶה רְבוּא שֶׁל מְלֹאכֵי
שָׂרֵת וְכָלֶם מְהַדְרִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְקַדְּשִׁים
וּמְבָרְכִים לְשֵׁמוֹ הַגְּדוֹל תָּמִיד יוֹמָם וְלַיְלָה
בְּכָל מִינֵי שְׂבַח שִׁיר וְרִנּוֹן וְהַלֵּל.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּכִתִּי מְשֻׁרְתִים. וּמְבָרֵךְ זָכְרוֹ
בְּסוֹד עֲרִיצִים.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּכִי סְעָרָה. וּמְבָרֵךְ זָכְרוֹ
בְּגִבּוֹרֵת סוּפָה.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּקוֹל הַנְּשָׁמֵעַ בְּסִינֵי הַהוֹלֵךְ וְחוֹזֵק
מְאֹד אֲשֶׁר הִחְרִיד כָּל הַמַּחְנֵה. וּמְבָרֵךְ זָכְרוֹ
בְּקוֹל שׁוֹפָר גְּדוֹל הָעֵתִיד לְהַשְׁמִיעַ מִהַר סִינֵי
וּבוֹ יִקְרָא דְרוֹר וּבוֹ יִתְקַבְּצוּ כָּל יִשְׂרָאֵל וּבוֹ
יַעֲזְרוּ וְיִקְיְצוּ מִשְׁנַתָּם וְיִכִּירוּ וַיִּדְעוּ כִּי הוּא
מִמִּית וּמַחִיָּה מוֹרִיד שָׂאוֹל וַיַּעַל וְלָכֵן
יְבָרְכוּהוּ מַחִיָּה מֵתִים.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ בְּשִׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית וּבְכָל סֵדֶר
בְּרֵאשִׁית. וּמְבָרֵךְ זָכְרוֹ בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל
וּבְקְדוּשַׁת שְׁבַת הַגְּדוֹל מִיָּמִים רֵאשִׁי כָּל יָמִים
מִיַּחַד וּמְשַׁבַּח וּמְקַדֵּשׁ מִכָּל יָמֵי מְרֻגָע יוֹם
גְּדוֹל וְנוֹרָא לְהַרְוֹחַת נְשָׂמוֹת לַחַיִּים וְלַמֵּתִים
לְעַם נְצוּרָה וְלִקְדוּשׁ יְיָ מְכַבֵּד מִכָּל הַיָּמִים
וּמִכָּל הַזְּמַנִּים וּקְדָשָׁנוּ בְּקִדְשֶׁתָּךְ.

זמני שבת קודש – פרשת במדבר

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומין	ניו יארק
הדלקת הנרות	6:53	6:52	7:10	6:55	7:03	6:54	8:11	7:44
שקיעה ערב שב"ק	7:33	7:32	7:32	7:35	7:33	7:34	8:33	8:06
חצות הלילה	1:58	1:59	2:00	2:00	1:59	2:00	3:14	2:40
עלות השחר	4:20	4:21	4:21	4:15	4:20	4:16	3:09	4:00
עטיפת הטלית	4:47	4:47	4:47	4:42	4:47	4:43	3:55	4:33
נין החמה	5:42	5:43	5:43	5:39	5:43	5:40	5:18	5:39
סוף זמן קר"ש	8:15	8:16	8:16	8:12	8:16	8:13	7:41	8:11
חצות היום	12:35	12:36	12:37	12:35	12:36	12:35	12:55	12:52
שקיעה יום שב"ק	7:34	7:33	7:33	7:36	7:33	7:35	8:34	8:07
צאת השבת	8:09	8:11	8:12	8:12	8:11	8:12	9:32	8:54
צאה"ש 72 דק'	8:46	8:45	8:45	8:48	8:45	8:47	9:46	9:19

הרוצה ליטול חלק בזכות ההדפסה וההפצה, וכן הרוצה לקבל הגליון

יפנה לטעל. 0548528284

כמו"כ ניתן לתרום ב'גדרים פלוס' עבור 'טועמיה חיים זכו - ברסלב'

זמני יום טוב (ראשון) חג השבועות

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומין	ניו יארק
הדלקת הנרות	6:55	6:54	7:11	6:57	7:04	6:56	8:13	7:46
שקיעה ערב שב"ק	7:35	7:34	7:33	7:37	7:34	7:36	8:35	8:08
חצות הלילה	1:59	2:00	2:02	2:01	2:00	2:01	3:17	2:42
עלות השחר	4:19	4:19	4:19	4:13	4:19	4:15	3:04	3:58
עטיפת הטלית	4:45	4:46	4:45	4:40	4:45	4:42	3:51	4:31
נין החמה	5:41	5:42	5:42	5:38	5:41	5:39	5:15	5:37
סוף זמן קר"ש	8:14	8:15	8:15	8:11	8:15	8:12	7:38	8:09
חצות היום	12:36	12:36	12:37	12:35	12:36	12:35	12:55	12:52
שקיעה יום שב"ק	7:35	7:34	7:34	7:38	7:35	7:36	8:37	8:09
צאת השבת	8:11	8:12	8:14	8:14	8:12	8:13	9:36	8:56
צאה"ש 72 דק'	8:47	8:46	8:46	8:50	8:47	8:48	9:49	9:21